

vituts Natur og Væsen; og i denne Henseende er det saa helbigt, at netop med Hensyn til den her omtalte Fæstningservitut har vor Lovgivning dog ikke været ganske stum; thi hvad jeg bemærkede om, at der ikke skulde lægges yderligere Baand paa disse Grunde end det, som Diemedet strengt krævede, er i hele dette Aarhundredes Lovgivning en udtrykkelig Udtalelse i alle Lovene om samme. Jeg skal saaledes tillade mig at henvide til den Resolution, som ligger til Grund for Placaten af 11te Mai 1808 — Resolutionen af 23de April samme Aar, i hvilken der vel fordreder af Gouvenementet eller af Magistraten i Kjøbenhavn vel at mærke — det er ikke slet og ret en militair Autoritet — Tillabelse til at bygge, men den stiede til: Den og den Art af Bygninger kan opbygges. Ordene, jeg citerer, findes i Resolutionen af 23de April: „thi, siger Kongen, den Bygningsmaade kan ikke være Defensionen hinderlig“; og det er jo ogsaa Side 26 i den fortræffelige lille Fæstningshistorie, der har ledsaget Lovudkastet, udtalt, at Kongen selv, efterat Commissionen af 1809 havde udtalt, at Bygningerne blot behøvede at være af en vis Bestaffenhed, nemlig saaledes, at de, naar Faren nærmede sig, kunde hurtigt nedbrudes og hverken tjene Fjenden til Beskyttelse eller hindre Albens Virkning — at Kongen da i 1810 befalede Demoleringscommissionen at lade disse Grundes Giere faae Tillabelse til at bygge saaledes, som nu alle militaire Autoriteter vare enige om, at der kunde bygges. Og den samme Tanke og Bestemmelse gaar igjen i enhver Lov om dette Anliggende ligesom til den sidste af 1824. See, det er derfor netop noget overordentlig vigtigt, at her er Tale om en legal Servitut, at man i Loven selv har Begrænsningen, idet den anviser det Diemed, hvori Byrden hviler paa Eiendommene. Hvis jeg derfor ikke feiler, er der saaledes ikke Spørgsmaal om, at Sta-

ten har kunnet have Gaand i Hænde med, har kunnet bruge disse Eiendomme eller har kunnet tilegne sig nogenformelt Mediejendomsret — der er kun Tale om en legal Byrde, om en legal Servitut; men Alle og Enhver veed dog vist, at en Servitut ophører, naar den factiske Tilstand ophører, hvorpaa den grunder sig. Har jeg en Bjælle, som hviler ind i en anden Eiendom, og min Eiendom tages bort, kan jeg ikke længer tale om at have en Servitut; eller for at tage et andet Exempel, ligger en fremmed Jord saaledes ligeoverfor min Herregaard, at det interesserer mig, at den ikke bebygges eller beplantes saaledes, at man berøver min Gaards Udsigt, Vind eller Luft, saa kan jeg blive enig med den paagældende Eier om, at han i dette Diemed ikke maa be bygge eller beplante denne Deel af sin Jord, men flytter jeg min Herregaardsbygning hen til et andet Sted, og Diemedet altsaa ophører, saa ophører ogsaa Servituten, og — det vil man dog nok indrømme, Forholdet er ialtsald ikke længere af den Bestaffenhed, ja har aldrig været det, at Herremanden kunde sige, at han havde nogen Ret til ikke blot at fordrø den factiske Vedligeholdelse af status quo, men ogsaa Bonden sat fra sin Eiendom. See det er, saavidt jeg skjønner, ogsaa en overordentlig vigtig Begrænsning, der ligger i Servitutens Natur. Staten har aldrig havt den allerringeste Raadighed over disse Grunde undtagen netop den, at Fæstningens Kanoner skulle kunne bestrøge dem, og tager jeg ikke Feil, saa maa det Diemed ophøre; saasnart det er decreteret, at Kjøbenhavns Vold ikke længere skulle være Fæstningsvolde og ikke længere skulle bestrøge dette Terrain — og dermed Byrden; thi saa er der ikke længer noget Diemed, ja, saa er der end ikke længer den factiske Tilstand, som er denne som enhver Servituts Grundvæsen, og hvormed den staaer og falder. —